

Търново, Горна Орѣховица и Лѣсковецъ, гдето присѣтствували по 100—200 души (това е било преувеличение) и видѣлъ съ каква голѣма ревностъ действували тамъ. Сливенъ е закѣснѣлъ въ приготовленията си за бунта; народътъ страни отъ комитета. Иларионъ попиталъ: Събиратъ ли се пари и колко има събрани?

Отговорили му, че пари нѣматъ готови; събирали такива, колкото да издържатъ съ тѣхъ нелегалнитѣ четници въ Стара планина и тайната поща.

Не сж могли да му кажатъ и колко души биха били готови да излѣзатъ за действие при първи позивъ, не знаели и колко и какви оржжия могатъ да се извадятъ.

Иларионъ разбралъ колко сж се лѣгали въ Гюргево отъ далечъ въ революционното дѣло въ Сливенъ. Хората сж били прави, въ града не е било работено сериозно и систематично за това дѣло и резултатитѣ не сж могли да бждатъ по-други.

Станалъ въпросъ за самото възстание, за подпалването на града, както се е предвиждало въ „устава“ и въ Гюргевския планъ. Иларионъ е настоявалъ въ деня на възстанието да се подпали града. Какъ ще се повдигне българското население на бунтъ, ако не се разорятъ жилищата му и се принуди ще-не-ще да се присѣдини къмъ възстаницитѣ? Още повече е необходимо подпалването на турскитѣ махали.

Сливенци не се съгласявали да се подпали града: ще освирепятъ турцитѣ и ще загинатъ много невинни хора. Ще настѣпи погромъ и сѣчь надъ българското население. Тѣ искали не масово, всенародно възстание, както се проектирало въ Гюргево и както настоявалъ Иларионъ, а четническа война, далечъ отъ населенитѣ мѣста.*) Сли-

*) Д. Т. Страшимировъ, цит. съч., II, стр. 45.